



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **H. T. H. V.**, státní příslušnost Vietnam, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2013, č.j.: MV-76192-7/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 7.10.2013 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí vydaného Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým zamítl odvolací orgán odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21.2.2013, č.j. OAM-38745-12/DP-2011, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že dne 20.5.2011 byla žadatelkou podána žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná ve smyslu ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21.2.2013 pod č.j. OAM-38745-12/DP-2011 podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s § 56 odst. 1

písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě účastnice nedoložila doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

Dále odvolací orgán uvedl, že předmětné rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno doporučenou zásilkou podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dne 11.3.2013. Podle tohoto ustanovení jestliže si adresát uložené písemnosti nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 27.2.2013, fikce doručení písemnosti tak nastala dne 11.3.2013.

V rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobkyně poučena o možnosti podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k žalovanému prostřednictvím správního orgánu I. stupně. Vzhledem k výše uvedenému tak posledním dnem lhůty pro podání odvolání bylo 26.3.2013. Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě odvolání nepodala, nabylo rozhodnutí právní moci dne 27.3.2013.

Následně odvolací orgán konstatoval, že dne 5.4.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobkyně podané právním zástupcem žalobkyně na základě plné moci ze dne 4.4.2013, přičemž součástí podaného odvolání byla rovněž žádost o určení neplatnosti doručení předmětného rozhodnutí a dále žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Usneseními ze dne 6.6.2013 č.j. OAM-38745-17/DP-2011 a č.j. OAM-38745-18/DP-2011 správní orgán I. stupně žádosti o určení neplatnosti doručení předmětného rozhodnutí nevyhověl a zmeškání lhůty k podání odvolání neprominul.

S ohledem na shora uvedené bylo odvolání žalovaným jakožto opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto s tím, že žalovaný současně přezkoumal, zda v daném případě nejsou dány důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či nové rozhodnutí a dospěl k závěru, že podané odvolání neobsahuje důvody pro daný postup.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V žalobě tvrdí žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, byla flagrantním způsobem ignorována její základní procesní práva. Došlo k porušení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 36 odst. 3 správního řádu. Konkrétně žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost řádného doručování písemností.

Žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně jí doručil rozhodnutí ve věci fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, ačkoliv k tomuto postupu nebyly dány procesní podmínky. Žalobkyně tvrdí, že jí nebylo vhozeno do schránky oznámení o neúspěšném doručení písemností a dále, že nebyla písemně poučena, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně se nedostalo do její sféry vlivu. S ohledem na uvedené má žalobkyně za to, že doručení nebylo zákonné a je dán důvod pro určení neplatnosti takového doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V této souvislosti žalobkyně doplňuje, že se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně dozvěděla až v rámci telefonického hovoru s pracovníkem správního orgánu I. stupně, který sama iniciovala.

Žalobkyně dále namítá, že není možné ověřit, zda k neúspěšnému pokusu o doručení skutečně došlo, protože doručka nesplňuje zákonem požadované parametry. V příslušné kolonce doručky není uvedeno, kdy došlo ke vhození písemnosti do její poštovní schránky. Dle žalobkyně poznámku „VHOZ V 9:45 hod.“ v kolonce „prohlášení příjemce zásilky“ nelze pokládat za splnění zmíněné povinnosti, neboť tato kolonka na doručence není určena k uvedení daného údaje.

Ve vztahu k doručence žalobkyně dále napadá rovněž nedostatečnou identifikaci osoby odesílatele, když na doručence není uvedena plná adresa odesílatele, ale pouze jeho název a poštovní schránka. Žalobkyně má proto za to, že se nemohla dovolávat odesílatele, případně jej fyzicky kontaktovat.

Pokud se jedná o samotné doručování, žalobkyně dále namítá, že s ohledem na skutečnost, že se jí opakovaně nedařilo doručovat, mělo jí být doručováno, buď veřejnou vyhláškou (dle § 25 odst. 1 správního řádu), nebo jí měl být ustanoven opatrovník a tomuto mělo být doručováno (dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu).

V této souvislosti žalobkyně poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 6.3.2013, č.j. 52A 72/2012-49, z něhož citovala: *„Byť bylo v uvedených případech doručováno fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, z pohledu významu zakotvení § 32 odst. 2 písm. d), ve spojení s § 32 odst. 3 a § 25 odst. 1 správního řádu je třeba pohlížet na osoby, jimž lze doručovat výhradně fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu a o nichž má správní orgán zejména od poštovního doručovatele informace o tom, že se v místě doručování nezdržují, jako na osoby, jimž se prokazatelně opakovaně nedaří reálně doručovat, tedy u nichž je na místě doručení veřejnou vyhláškou, respektive doručení prostřednictvím ustanoveného opatrovníka.“*

Žalobkyně se nacházela v předmětném období ve vysokém stupni těhotenství, v důsledku čehož byla snížena její mobilita a schopnost věnovat se všem svým povinnostem, přičemž žalobkyně je toho názoru, že se jedná o překážku podřaditelnou pod § 41 odst. 2 správního řádu.

Závěrem žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je projevem přepjatého formalismu a v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2013, č.j. 7As 142/2011-62. Žalobkyně je toho názoru, že v současnosti splňuje veškeré podmínky pro vyhovění její žádosti, by bylo neúčelné a absurdní nutit ji opustit území ČR, a to za účelem podání žádosti na zastupitelský úřad ČR v zahraničí.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby s tím, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ve vztahu k námitkám obsaženým v žalobě uvedl žalovaný, že se těmito námitkami zabýval ve svém pravomocném rozhodnutí ze dne 4.9.2013, č.j. MV-76192-5/SO/sen-2013, přičemž neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

U jednání konaném u zdejšího soudu dne 9. září 2015 setrval žalobce na podané žalobě. Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil s tím, že souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V žalobě namítá žalobkyně porušení právních předpisů a poukazuje na porušení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 36 odst. 3 správního řádu. Kromě konkrétních námitek brojících proti doručení rozhodnutí prvostupňového orgánu (soud se s těmito námitkami vypořádává následně), však žalobkyně nijak porušení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 36 odst. 3 správního řádu nekonkretizovala, neuvedla tedy jak a kdy, za jakých okolností mělo dojít k namítanému porušení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 36 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k takto formulovanému porušení právních předpisů nezbyvá než uvést, že míra precizace žalobních námitek do značné míry určuje i to, jaké ochrany se žalobkyni dostane. Nemá-li žalobní námitka konkrétní obsah, nemůže se soud takovou námitkou zabývat jinak než rovněž toliko v obecné poloze. V tomto smyslu soud konstatuje, že nezjistil z obsahu správního spisu žádná pochybení, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně konkrétně namítá, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost řádného doručování písemností, přičemž tvrdí, že jí nebylo vhozeno do schránky oznámení o neúspěšném doručení ani písemné poučení.

V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že písemnost byla předána k přepravě držiteli poštovní licence, České poště, s.p., tedy provozovateli ve smyslu § 19 odst. 2 správního řádu, který prováděl doručování písemností na žalobkyni uvedenou kontaktní adresu, přičemž jak je patrné z doručenek založených ve správním spise, nenabyl poštovní doručovatel provádějící doručování, informaci, že by se žalobkyně na uvedené adrese nezdržovala, v opačném případě by o tomto učinil záznam na doručence. Soud současně nemá důvod pochybovat o tom, že jak oznámení o neúspěšném doručení, tak i poučení bylo žalobkyni řádně doručeno, v souladu s uzavřenou poštovní smlouvou. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že v zásadě by každý, kdo se vyhýbá doručování, či si řádně nepřebírá poštu, mohl namítat, že mu nebylo doručeno oznámení o neúspěšném doručení, respektive, že se mu doručovaná písemnost nedostala do působnosti a tedy neměl možnost se s ní seznámit a tímto způsobem se následně domáhat neplatnosti doručení a prominutí zmeškání lhůty. Možnost platného doručení fikcí by tak byla prakticky vyloučena a dané zákonné ustanovení by tak ztratilo veškerý význam. V této souvislosti soud připomíná, že je obecnou povinností žalobkyně přebírat si řádně poštu a v případě že z nějakého důvodu nemůže poštu na kontaktní adrese přebírat, je třeba, aby o této skutečnosti informovala správní orgán, případně sdělila adresu, na níž je jí možno doručovat (povinnost je patrná například z ust. § 24 odst. 3 správního řádu). Negativní důsledky vyhýbání se doručení, v podobě marného uplynutí lhůty pro podání opravného prostředku, pak může adresát zásilky přičítat k tíži pouze sám sobě.

Žalobkyně dále namítá, že doručenka nesplňuje předepsané náležitosti, když jednotlivé údaje na ní nejsou uvedeny v příslušných kolonkách. Ani tato námitka žalobkyně není důvodná. Z doručenky založené ve správním spise lze seznat, že pokus o doručení písemnosti č.j. OAM-38745-12/DP-2011 byl učiněn dne 27.2.2013, žalobkyni byla zanechána výzva i poučení a od tohoto dne byla zásilka uložena k vyzvednutí. Ze záznamu na doručence je zcela zřejmé, že předmětná písemnost byla vhozena dne 12.3.2013 v 9:45 hod. do schránky

žalobkyně. Pokud žalobkyně namítá, že uvedený údaj není uveden v příslušné kolonce, soud poukazuje na skutečnost, že doručenka uvedenou kolonku (uvedení času) neobsahuje, v souladu s žalobkyní zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2013, č.j. 7As 142/2011-62, soud nicméně nepostupoval cestou přepjatého formalismu a zabýval se obsahem doručky a zda tato obsahuje věrohodné údaje o doručení písemnosti, na základě čehož byla uvedená námitka žalobkyně shledána nedůvodnou.

K namítané nedostatečné identifikaci odesílatele soud uvádí, že ani tuto námitku nemohl shledat důvodnou, neboť z údajů uvedených na doručence, je patrné, kdo je odesílatelem, i kde lze odesílatele kontaktovat. S ohledem na skutečnost, že po žalobkyni byla požadována písemná reakce, je uvedení názvu správního orgánu a adresy poštovní schránky zcela dostatečné. Nadto, pokud by žalobkyně měla zájem řešit věc osobně, mohla si zjistit adresu kanceláře příslušného referenta například telefonicky po sdělení spisové značky, obdobně jako tomu učinila, když telefonovala pracovníku správního orgánu I. stupně, jak sama uvádí v podané žalobě.

Soud dále konstatuje, že žalobkyní citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 6.3.2013, č.j. 52A 72/2012-49 na danou věc vůbec nedopadá.

Jak je patrné z právní úpravy obsažené v § 25 odst. 1 správního řádu a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky, má připadat v úvahu v případech, kdy není možné doručení, neboť adresát písemnosti je zcela neznámého pobytu (takto je postupováno i v občanském soudním a trestním řízení). Uvedené by například vyplývalo z poznámky na obálce, že se adresát odstěhoval, nebo je na uvedené adrese neznámý, taková poznámka však na žádné z dorúčenek, které jsou založeny ve správním spise, není a ani to neplyne z postupu doručovatele. V takovém případě by totiž bylo nemožné vhození do poštovní schránky a zásilka by se celá, jakožto nedoručená, vrátila zpět, to se však nestalo. Doručování písemnosti opatrovníkovi pak připadá v úvahu výhradně v případech, kdy je patrné, že se fyzicky dokument do dispozice adresáta nedostal. Ze samotné skutečnosti, že jsou adresátovi vhazovány písemnosti do schránky, však neplyne, že by se písemnosti nedostaly do dispozice adresáta. V daném případě není ze strany žalobkyně ani namítáno v podané žalobě, že by jí nebyly předchozí písemnosti, které byly vhazovány do schránky, nedoručeny. Pokud tedy správní orgán doručoval fikcí, činil tak zcela po právu a nelze mu nic vytknout.

K námitce překážky podřaditelné pod § 41 odst. 2 správního řádu, kdy za tuto žalobkyně pokládá pokročilý stupeň těhotenství, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2015, č.j. 7AZs 13/2015-28, v němž soud mimo jiného uvedl *„Podle Nejvyššího správního soudu je závažnost důvodu nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Tyto závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy (srv. Vedral, J. Správní řád: komentář. 2. vyd. Praha : Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, s. 458). Mezi tyto důvody nepochybně může patřit nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení. I tento důvod, jako ostatně každý jiný, však může vést k prominutí zmeškání jen tehdy, pokud „brání v učinění úkonu“* Soud je toho názoru, že těhotenství, byť sebepokročilejší, samo o sobě nebrání v přebírání písemností, ani v činění právních úkonů, tudíž i tuto námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.

Pakliže je žalobkyní uváděno, že v důsledku rozhodnutí je nucena opustit republiku, shledává soud námitku rovněž zcela lichou, když samo napadené rozhodnutí neukládá žalobkyni povinnost opustit území České republiky.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.